

TÜRK DÜNYASININ
TEK ORTAK EDEBİ YARIŞMASI

II. ULUSLARARASI
**KAŞGARLI
MAHMUT**

HİKAYE YARIŞMASI

**ULUSLARARASI
ÖDÜL ALAN
HİKÂYELER**

AVRASYA YAZARLAR BİRLİĞİ

Anonim
Kaşgarlı Mahmut
Hikâye Yarışması

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=69499273

II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Dereceye Giren

Hikâyeler:

ISBN 978-605-5988-65-4

Содержание

Türk Dünyasının Tek Ortak Edebî Yarışması II.	4
Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması	
AZERBAIJAN	15
GAZANGER REİSİN ŞUŞA'YA YÜRÜYÜŞÜ	15
Конец ознакомительного фрагмента.	33

II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye YarışmasıDereceye Giren Hikâyeler

Türk Dünyasının Tek Ortak Edebî Yarışması II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması

Avrasya Yazarlar Birliği eşgüdümünde TÜRKSOY, Türk Devlet ve Topluluklarından yazarlar Birlikleri ve edebiyat dergilerinin destekleriyle düzenlenen II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması uluslararası ödülleri verildi. 21 Aralık 2012 günü Ankara Resim Heykel Müzesinde yapılan ödül törenine Kültür ve Turizm Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Kemal Fahir Genç, TÜRKSOY Genel Sekreteri Düsein Kaseinov, Türk Konseyi Genel Sekreter Yardımcısı Prof.Dr. Darhan Kıdıralı, yazarlar ve çok sayıda davetli katıldı.

Bu yıl birincilik ödülünü “Gazanfer Resisin Şuşa Seferi” adlı

hikayesi ile Azerbaycan'dan Ejder Ol aldı.

II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması Uluslar arası Ödül Töreni açış konuşmasının Avrasya Yazarlar Birliği Genel Başkanı Yrd. Doç. Dr. Yakup Ömeroğlu yaptı. Ömeroğlu, yarışa organizasyonu hakkında bilgi verdikten sonra edebiyatın halkların birbirlerini tanımaları, yakınlaşması, dostluk ve kardeşlik duygularını artırıcı rolünden bahsettikten sonra “Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması Türk Dünyasında bugüne kadar düzenlenmiş ilk ve tek edebî yarışma olma özelliğini sürdürüyor. Gerek Türk Cumhuriyetleri bağımsızlıklarını kazandıktan sonra gerekse ondan önceki tarihimizde Türkçenin konuşulduğu tüm coğrafyalara açık ve bütün edebî Türk dillerini kapsayan bir yarışma yapılamamıştır. Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması, Türk Dünyasının ilk ve tek ortak edebî yarışmasıdır. Kaşgarlı Mahmut'un doğumunun 1000. Yılında ilki düzenlenen yarışma, kurumsallaşarak her geçen gün daha fazla ilgi gören bir faaliyet haline geldi. Kaşgarlı Mahmut yaşadığı dönemde Türkçenin tüm renklerini kapsayan paha biçilmez bir sözlük hazırlamıştı. Bu ansiklopedik sözlük ve onun yazarı Kaşgarlı Mahmut, tüm Türk halklarında büyük bir itibar görmektedir. Kültür tarihimizin hiçbir ismi Kaşgarlı Mahmut'un isimi kadar Türk halkları arasında yaygın kabul görmemiştir. Bu ilgiyi dikkate alan yönetim kurulumuz yarışmayı Kaşgarlı Mahmut adıyla sürdürmeye karar vermiştir. Böylelikle hem Kaşgarlı Mahmut'un ismi toplularımızın gündeminde tutulmuş olacak hem de Türkçeye bu büyük sözlüğü hediye eden

Kaşgarlı Mahmut'a bir nebze de olsa vefa borcumuzu ödemiş olacağız.”dedi.

Daha sonra kürsüye gelen TÜRKSÖY Genel Sekreteri Düsein Kaseinov “Edebiyat alanında bir yarışma düzenlemek ve bunu tüm Türk Dünyasına yaygınlaştırmak kolay bir iş değil. Burada ödöl alacak yazarlar kendi ölkelerinin birincileri. Yazarlar hem ulusal hem de uluslar arası bir jüriden geçtiler. Kendilerini kutluyor ve başarılarının devamını diliyorum. Edebiyat Türksöy'un çalışmalarında önemli bir yere sahiptir. Bildiğiniz gibi vefat etmiş yazarlarımıza şairlerimize ilişkin anma toplantıları düzenliyoruz. Onları yeni nesillere tanıtmaya çalışıyoruz. Bu tür yarışmalar ise yeni yazarların yetişmesine, teşvik edilmelerine ve cesaretlendirilmeleri açısından önemlidir. TÜRKSÖY olarak Avrasya Yazarlar Birliğı ile yakın işbirliğı yapmaktayız. Avrasya Yazarlar Birliğı bir sivil toplum kuruluşu olarak Türk Dünyasında yazarlar birlikleri ve edebiyatçılarla ilişkileri güçlü bir kuruluştur. Biz bu ilişkilerin artmasını arzu etmekteyiz. “ dedi ve ödöl alan yazarları tebrik etti.

Daha sonra kürsüye davet edile Türkiye Kültür ve Turizm Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Kemal Fahir Genç, sayın bakanın kutlama mesajını ilettikten sonra “ne mutlu bizlere ki Kaşgarlı Mahmut gibi büyük bir ismin adına düzenlenen yarışmanın töreninde bir aradayız. Kültür ve Turizm Bakanlığı olarak TÜRKSÖY'la yakın ilişkiler içindeyiz. Şimdi bu yakın ilişkilerin arasına Avrasya Yazarlar Birliğı de katıldı. Yani Bakanlığıımızın ve TÜRKSÖY'un yardımcı gönüllü kardeşleri çoğalıyor. Biz bu

yakın işbirliğinden çok mutluyuz. Yakup Ömeroğlu kardeşime çok teşekkür ediyoruz, kendisi Türk Dünyasının bir gönül eridir ve çok güzel çalışmaları var. Bizler de Türk Dünyasının gönül erleriyiz. Bakanlığımızın varlık sebebi Türk kültürünün yaşatılması ve gelecek kuşaklara aktarılmasıdır. Bu hepimizin aslî görevidir, milli görevidir. Bu bilinç içinde çalışan herkesi desteklemek bizlerin en başta gelen görevimizdir. Bakanımız da Türk Dünyası sevdalısı ve Yunus Emre aşığıdır. Bu kültür etkinliğini düzenleyen herkes de Türk Dünyası sevdası vardır. Türk Dünyasında yapılan bu eşsiz yarışmaya Kaşgarlı Mahmut adına da ayrı bir anlam katmaktadır. Düzenleme kuruluna, jüriye ve emeği geçen herkese şahsım ve Bakanlığım adına tekrar teşekkürlerimi sunuyorum. Altay'dan, Çuvaş'tan, gelen kardeşlerimize, Azerbaycan, Kazakistan, Kırgızistan, Kırım ve tüm Türk Dünyasından gelen kardeşlerimize hoş geldiniz diyorum. Bir olalım, iri olalım, diri olalım. Birliğimiz sonsuza kadar daim olsun inşallah.” Diyerek konuşmalarını tamamladı.

Dokuz Ülke Katıldı

İlki Kaşgarlı Mahmut'un doğumunun 1000. Yılında düzenlenen hikaye yarışması bu yıl Azerbaycan, Başkurtistan, Irak-Türkmen, İran-Türkmensahra, Karaçay-Malkar, Kazakistan, Kırım, Kırgızistan ve Türkiye olmak üzere 9 ülke ve bölgede yapıldı. Şubat ayında başlayan yarışma için ülkelerde jüriye kurularak ilanlar verildi. 30 Ağustos

2012 tarihinde bölgelerde yarışmaya eser gönderme süreci tamamlandı. Bölgesel jüriler müracaat edebi eserler arasından kendi ülkelerinin derecelerini belirlediler.

Azerbaycan'da, II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışmasının en yoğun ilgi gördüğü ülkelere birisi oldu. Azerbaycan Yazarlar Birliği ve 525. Gazet işbirliği ile yapılan yarışmada birinciliği “Gazanfer Reisin Şuşa Seferi” dalı eseri ile Ejder Ol aldı. “Çarəsiz yalan” adlı hikayesi ile Nurəliyeva Pərvin Ələmdarqızı, ikinciliğe layık görülürken “”Mariya Selesta” ekipajının məhvi” eseri ile Varis Musaoğlu Yolçiyev üçüncülük kazandı.

Yazarlar Birliği tatarfindan yayınlanan Agidil Dergisini yürütücülüğünde yapılan II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışmasının Başkurtistan Jüri Başkanlığını ünlü yazar Amir Amiyev yürüttü. Gülnaz Kutueva'nın koordinatörlüğünde Başkurtistan etabını “Meleşim Benim” adlı hikayesi ile Teskire Dayanova kazandı.

Irak Türkmen hikaye yazarları arasında II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışmasının jürinin ülkeyle sınırlı olmayıp o edebî dilde yazan dünyanın her tarafından yazarlar açık olması özelliği ön plana çıktı. Bilindiği gibi ülkelere kurulan jüriler, yalnızca o ülkede yaşayan hikaye yazarları için değil dünyanın neresinde yaşarsa yaşasın jürinin edebî dile ile yazan tüm yazarlara açık. Rumuzla katılınan yarışmada yazarın kullandığı dilin ana dili olması da gerekmiyor. Türkçenin herhangi bir lehçesini sonradan öğrenenler de yarışmaya

başvurabiliyorlar. Bağdat'ta kurulan Kardeşlik Dergisi Genel Yayın Yönetmeni ve Kardeşlik Ocağı Başkanı Prof. Dr. Mehmet Ömer Kazancı Başkanlığında Yazar ve Gazeteci Kasım Sarıkâhya; Bağdat Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Siham Zengi'den oluşan yarışma jürisi, Danimarka'da yaşayan yazar Necmettin Bayraktar'ı "Kalenin Süt Duvarı" adlı hikayesi ile birincilik ödülüne layık gördü. Sabah Tuzlu "Seçim Endişeleri" adlı eseriyle ikincilik ödülünü, Kemal Beyatlı "Bir Köyün Hikâyesi" adlı hikayesi ile üçüncülük ödülü sahibi oldu.

İran'da Türkmensahra'da yapılan II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması en renkli geçen bölgelerden birisiydi. Kashgarli Mahmud hikaye yarismasi bu sene chok sicak karshilandi. Yarışmaya Türkmensahra Türkmenlerinden başka Fars, Horasan eyaletinden Kaşgay Türkleri de, katıldı. Hikaye yarışmasında bu sene birinciliğe Türkmensahra Kelala Şehrinden Ogulmaya Samizadeh Saparova'nın "Yersiz-yurtsuz" hikayesi layık görüldü. İkinciliği Horasan Eyaleti Serahs Şehrinden Halime Salari "Kıskanç" adlı hikayesi ile alırken Fars Eyaleti Şiraz Şehrinden Kaşgay Türklerinden Merdanî "Gülün Beyin Nokeri" hikayesi ile üçüncülük ödülünü aldı .

Abulkasim Gadimi Başkanlığındaki II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması İran-Türkmensahra Jürisi Mansur Tabari, Mashatkuli Gızıl, Rahmankuli Tumaç, Subhan Salur, Alimuhammet Yusefirad oluştu. Jüri, Cuma Salur'un "Kızgan" (Diken) hikayesini ise yarışmaya katılan iyi

hikayelerden biri olarak deęerlendirdi.

II. Uluslararası Kaşkarlı Mahmut Hikaye Yarışması Karaçay-Malkar Bölgesinde ise Mingi Tav Dergisi tarafından yürütölen yarışmanın jüri başkanlığını adı geçen derginin Genel Yayın Yönetmeni ve Milletvekili Askar Dodoyev yürüttü. Karaçay-Malkar Jürisi birincilik ödölünü Muttalıp Beppaev'in "Kaşhınçı" (Kaşak) adlı eserine verirken Şamil Özdenov «Dert» adlı hikayesi ile ikinci; Adil Temukuev ise "Surat" (Resim) isimli hikayesi ile üçüncü oldu.

Kırımtaraca için Bahçesaray'da Yazar Nüzet Ümerov'un başkanlığındaki jüride KMPÜ öğretim üyeleri Fera Seferova, Nariman Seyityahya, Leniyar Selimova ve yazar Seyran Süleymanov yer aldı. Yarışmada Lenara Memetova "Ümüt" adlı hikayesi ile birinci olurken; Sevil Zareçnaya "Sen Katil değilsin" eseri ile ikinci, "Yandırma yürek" eseri ile İsa Abduraman üçüncü oldu.

II. Uluslar arası Kaşkarlı Mahmut Hikaye Yarışmasının Kırgızistan'da kurulan Jürinin başkanlığını Kırgız Halk Şairi, Kırgızistan Yazarlar Birliği eski başkanı Omor SULTANOV tarafından yapıldı. Alım TOKTOMUŞEV'in Jüri Sekreteri olduğu yarışması Canı Alatau Dergisi yürüttü. Büyük ilginin göröldüğü yarışmada Aydarbek SARMANBETOV , "Seter" hikayesi ile birinci oldu. Elmira ACIKANNOVA, "Suluu" hikayesi ile ikinciliğe layık görölürken, Rakman MAMANOV "İyman Kemik" hikayesi ile üçüncölük ödölüne layık göröldü. Düyşeke Dökönbayev'in "Süröt" ve Şakir OLVOBAY'ın "Koş

kanat” hikayeleri ise jüri tarafından dikkate değer hikayeler olarak değerlendirildi.

II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması Türkiye Jürisi ünlü yazar ve Avrasya Yazarlar Birliği Genel Başkan Yardımcısı Osman Çeviksoy başkanlığında Nazmi Şimşek, Dr. Mustafa Kurt, İmdat Avşar ve Ataman Kalebaozan’dan oluştu. Türkiye jürisi, birincilik ödülüne layık eser bulamazken ikincilik ödülünün iki yazarın eserleri arasında paylaştırılmasına karar verdi.

Yarışmaya “Ülker” rumuzuyla katılan Nüket Okutan’a ait “Uluğ Hurtuyah Tas” adlı hikâyeyi, Türk mitolojisine ait değerleri, modern bir anlatım tarzı ve dil ustalılığıyla sunmadaki başarısı nedeniyle;

Yarışmaya “Durna” rumuzuyla katılan Nuri Demir’e ait “Rüstem Ferman’ın Cevherleri” adlı hikâyeyi ise gerek işlediği konu gerekse kurgulamadaki başarısıyla ikincilik ödülüne lâyık gördü.

Jüri, ayrıca yarışmaya “Ayzıt” rumuzuyla katılan Ayşe Beninur Zengin’e ait “Çamur” adlı hikâyeyi, hem içerdiği kültürel zenginlik hem akıcılığı, hem de ele aldığı konuyu hikâyeleştirmedeki başarısıyla üçüncülük ödülüne lâyık gördü.

Jüri, ayrıca Emine Kuraç’a ait “Kırk Beş Dakika” adlı hikâye başta olmak üzere; Tuğçe Tınaztepe Korkmaz’ın “Sandık” adlı hikâyesi ile Cem Ozan Avcı’nın “Bir Göç, Bin Hüzün” adlı hikâyesinin dikkate değer metinler olduğuna jüri özel ödülüyle teşvik edilmelerine karar verdi.

II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Ödül töreni Türkiye Derecelerini kazananlara ödülleri verilmesi ile devam etti.

Teşvik ödülü Cem Ozan Avcı'ya ödül plaketini, Türkiye jüri üyesi Dr. Mustafa Kurt,

Tuğçe Tınaztepe Korkmaz'a ödül plaketini Kırgızistan halk şairi Kırgız şiir akademisi başkanı Omar Sultanov,

II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Türkiye etabı Üçüncülük Ödülü kazanan, yarışmaya “Çamur” adlı hikâyesiyle katılan Ayşe Benginur Zengin'e ödülünü Kültür ve Turizm Bakanlığı Araştırma Eğitim Genel Müdürü Doç. Dr. Ahmet Arı,

II. Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Türkiye etabı ikincilik ödülünü “Uluğ Hurtuyah Tas” adlı hikâyeyi ile katılan Nüket Okutan'a ödülünü Altay Muhtar Cumhuriyeti Meclis Başkanı takdim etti.

Bilindiğini gibi Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışmasının ödülleri iki aşamalıdır. Önce her ülke kendi yarışma derecelerini belirlemekte ve söz konusu ülkelerde bölgesel ödül törenleri yapılmaktadır. Daha sonra ülkelerde birinci olan eserler, Türkiye Türkçesine çevrilmekte ve uluslararası jüri tarafından Uluslararası yarışma dereceleri ilan edilmektedir.

II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Uluslararası Jürisi, Osman Çeviksoy-Türkiye, Prof. Dr. İbrahim Şahin-Türkiye, Reşad Macid-Azerbaycan, Mehmet

Ömer Kazancı-Irak-Türkmeneli, İsmail Bozkurt-KKTC, Tahir Kahhar-Özbekistan, İslam Beytullah Erdi-Balkanlardan oluştu.

Uluslararası Jüri, Uluslararası birincilik ödülüne Azerbaycan birincisi Ejder Ol'u layık gördü.

Ankara'nın müstesna salonlarından Resim Heykel Müzesi (Tarihî Türk Ocağı Binası) konser salonunda kalabalık bir izleyici grubu önünde yapılan törende II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Uluslararası teşvik ödülünü Boynuz Tarak isimli hikayeyi ile kazanan Kazakistan Birincisi Deuran Kuat'a ödülünü Avrasya Yazarlar Birliği Genel Başkanı Yakup Ömeroğlu takdim etti.

Daha sonra sahneye Karaçay-Malkar Birincisi ve uluslar arası üçüncülük derecesi kazanan Muttalip Beppayev davet edildi. Beppayev'e ödülü Türk Konseyi Genel Sekreter Yardımcısı Prof. Dr. Darhan Hıdıralı tarafından verildi.

Uluslararası Jüri tarafından üçüncülüğe layık görülen Kırgızistan Birincisi Aıdarbek Sarmamatov'un ödülünü TÜRKSOY Genel Sekreteri Düsein Kaseinov tarafından verildi.

II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikâye Yarışması Uluslararası Birincilik ödülünü "Gazanfer Reisin Şuşa Seferi" adlı hikayesi ile kazanan Ejder Ol'a ise ödülünü Türkiye Cumhuriyeti Kültür ve Turizm Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Kemal Fahir Genç verdi.

Ödülünü aldıktan sonra kürsüye gelerek kısa bir konuşma yapan Ejder Ol, "Bu ödül benim için Azerbaycan için çok kıymetli. Bu ödülü Azerbaycan edebiyatına verilmiş sayıyorum.

Uluslar arası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması Ödülü Türk Dünyasının en büyük edebî ödülüdür. Jüri üyelerine, organizatörlere ve sizlere sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum. Dilerim ki, gelecekte bu ödüller Nobel ödülllerinden de ünlü olsun” dedi.

Omar Sultanov ve Muttalip Beppayev’in ülkelerinden getirdikleri hediyeleri takdim etmesinden sonra ödül törenine ara verildi.

II. Uluslararası Kaşgarlı Mahmut Hikaye Yarışması Uluslararası Ödül Töreni, Kültür ve Turizm Bakanlığı Ankara-Türk Dünyası Müzik Topluluğunun Şef İrfan Gürdal Yönetiminde, Türk Dünyasının dört bir köşesinden seçilmiş eserlerden oluşan nefis konserle son buldu.

Yakup Ömeroğlu

Avrasya Yazarlar Birliği

Genel Başkanı

AZERBAIJAN

Ejder OL

GAZANGER REİSİN ŞUŞA'YA YÜRÜYÜŞÜ

Seyfeddin Hüseyinli'ye

Bakü'den yola çıkan bir hayli adam, arabalarının camlarından bayrak ve flamalar sallayarak gelip sınır hattına dökülmüştü. Gelenlerin kimi iri yarı, babayiğit; kimi üfürsen yıkılır; kimi gözlüklü, kiminin beli ikiye bükülmüş, kambur; kimi bastona dayanarak yürüyordu. Esmer, sarışın, karayağız, kumral... içlerinde her çeşit adam vardı. Gelenlerin büyük kısmı da saçları jöleli, garip kekilli, bıyığı dahi terlememiş, yeniyetmeler, hatta çocuklardan ibaretti.

Bu kalabalık, sınır hattından biraz ötede, arabalardan iner inmez, sloganlar atarak civardaki en yüksek tepenin yamacında toplandılar. Her biri bir cengaver gibi, nara atarak gelen bu adamlar, üç kilometre daha ileri gidebilseler, Ermeni askerleri ile bizimkilerin, siperlerde burun buruna dayandığı sınır hattını da tepeleyip geçeceklerdi.

Kimdi bu adamlar? Kim olacak! Bazı ağzıbozukların

dediği gibi, “Cingan alayı, it yılıksıydı,” bunlar. Yani birkaç yıl önce, Bakü’de kurulan “Gayret” teşkilatının üyeleri... Kurulduğu günden beri, bu teşkilat üyelerinin öfkesi dinmiyordu. “Kana kan, intikam, intikam!” diye coşup kükrüyorlar, ağızlarından alevler püskürtüyorlardı. Teşkilatın üyeleri, Karabağ meselesinde Birleşmiş Milletler Teşkilatı ve Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatının kararlarını da tanımıyorlardı. Hatta televizyon ve radyo programlarında ve diğer yazılı basında aralıksız dile getirilen “Barış, marış” sözlerini hafife alıyorlar; göğüslerini döve döve bağırıp Karabağ’ı zorla, yiğitçe vuruşarak geri almaktan dem vuruyorlardı.

Gelenler, şimdi de büyük bir eyleme hazırlanıyorlardı. Bütün teşkilat üyeleri, eylem hazırlıkları ile meşguldü. Getirdikleri, sloganlar yazılı levhaları öncelik sırasına göre özenle diziyorlar; ağaçlara sarılmış bayrakları açıyorlar; ses cihazı ile deneme yayını yapıyorlar; bu arada sağa sola bakınıp farkedilmek ister gibi çevreyi gözetliyorlardı. Borazanları ve borazancıbaşları da vardı. Kalabalığın yanıbaşında, dizginlerini gençlerin tuttuğu dört at, burada olacıklardan habersiz, başbaşa vermiş bekleyordu. Atları komşu köylerden getirmişlerdi, teşkilat üyelerinden birinin babasının atları olduğu söyleniyordu. Hayvancığızlardan üçü, kışı yeni çıkarmış, kaburgaları birbirine geçmiş, tüyleri karışmış birer yılıkyı andırıyordu ama diğeri, bastığında yeri titretecek cinstendi. Hayvan başını öyle mağrur tutuyordu ki, sanırsın, Köroğlu’nun Dorat’ı... Olduğu yerde eşinen atın, donu, hafiften kızıla çalıyordu. Bu, sağrısından yağ

damlayan ata, kesinlikle teşkilatın lideri binecekti. Geçmişte şahlar, hanlar, sergerdeler, kendini öven, başkasının önünden yiyen adamlar, böyle soylu atlara binerlermiş...

Biraz sonra, gerçekten de, teşkilatın lideri Gazanfer Reis, kaşağılanmış doru tüyleri alev gibi parlayan bu soylu atın, ipekten yelesini okşamaya başladı ve sonra ayağının birini üzengiye basarak, bir alıcı kuş çevikliği ile sıçrayıp atın eğeri üstüne kondu.

Peeeh! Peeeh! Gören maşallah desin! Eğer mümkün olsa, Gazanfer Reis, zamanın çarkını çok değil, yüz, yüz elli yıl geriye döndürebilse, atın üstündeki bu haşmeti ile, Gazanfer Reis değil, “Gazanfer Han” olurdu. O zaman, ne yapacağını da cümle aleme gösterirdi elbette. Gazanfer Reisin bütün vücudunda ince bir sızı dolaştı. O an, başında hanlara layık işlemeli demir bir tolga, sırtında savaş kaftanı, kollarında kolçak, belinde altın kemer, bir elinde kalkan, bir elinde kılıç varmış gibi bir duyguya kapıldı. Atın üstünde seyre daldığı bomboş düzlükleri, savaş meydanına benzetti. Aah! Bu akıp giden devranı geriye döndürebilse, şimdi atını nasıl da şaha kaldırıp kişnetir; emrindeki askerlere nasıl da emirler yağdırırdı...

Gazanfer Reisin hayalleri, ani bir sesle ikiye bölündü. Cep telefonunda, Üzeyir Hacıbeyli'nin Koroğlu üvertürü, gümbür gümbür çalmaya başladı... Telefonunu çıkarıp ekrana baktığında, bıyığının altından gülümsedi. Arayan, kızı Günel'di. Günel henüz onbeş yaşına yeni basmışsa da; söz konusu vatan olunca, yaşı başı kemale ermiş insanlardan; hatta

babasından bile geri kalmazdı. Babasının izine basarak büyüyordu. Günel de “Gayret” teşkilatının tertiplelediği bütün toplantı ve gösteri yürüyüşlerine canla, başla katılıyordu ama önceki günkü gösteriler esnasında ayağı burkulup şiştiğinden dolayı bu yürüyüşe gelememişti. Ancak yürüyüş esnasında babasının gönlünü coşturmak için; onun cep telefonundaki, sıradan çağrı zili yerine Üzeyir Hacıbeyli’nin ihtişamlı Köroğlu üvertürünü yüklemişti. Köroğlu üvertürünü dinleyince, babasının damarlarındaki kanın nasıl tazyikle dolaştığını çok iyi biliyordu. Cep telefonundan, Köroğlu üvertürü bir cenk havası gibi başlayınca, Gazanfer Reis sağa sola bakınıp gerindi, gülümsedi. Üzeyir Hacıbeyli’nin bu muhteşem bestesi, bir anda Gazanfer Reisin kanını coşturmasına coşturdu, ama nedense, cengaver ruhlu hayallerini deli bir rüzgara verip onu tekrar bu güne getirdi. Telefonun sesiyle, sanki derin bir uykudan uyanmıştı. Telefonu sessize aldı ve birdenbire silkinip kendine geldi, çevresine göz gezdirdi. Liderin, at sırtında bir heykel gibi kıpırdamadan duruşunu izleyen teşkilat üyelerine dönerek:

“Son toplantımızda karar aldığımız gibi, bu gün ne pahasına olursa olsun, sınır hattını geçip Şuşa’ya yürüyeceğiz! Hiç kimseden ve hiçbir şeyden korkmadığımızı, bütün dünyaya göstereceğiz! Artık bıçak kemiğe dayandı. Madem ki öleceğiz, ha yorganda ha urganda ölmüşüz, ne fark eder? “Gayret” teşkilatı olarak, Karabağ’ın kurtuluşunun bizim elimizde olduğunu defalarca beyan ettik. Ermenilerin ve onların destekçilerinin, bizim kan ile yıkayarak vatan ettiğimiz bu toprakları kayıtsız

şartsız terk etmeleri konusunda Birleşmiş Milletler Teşkilatının dört ayrı kararnamesini cebimizde gezdirmekten artık yorulduk. O dört ayrı kararnamenin her biri, bir değirmen taşı gibi boynumuza asıldı. Artık bu yükü taşımaya ne sabrımız var ne de gücümüz! Karabağ meselesini B.M.T ve A.G.İ.K gibi taraflı örgütler çözemez! Bu güne kadar, nice barış elçisi gâh Revan’a gâh Bakü’ye... gidip gidip geldiler. Peki, sonuç ne oldu? Bu barış elçilerinin bize bir faydası dokundu mu? Hayır! Karabağ adını ne zaman duysalar, Moskova’yı da Paris’i de Vaşington’u da bir kaşınma tutuyor. Tıslaya tıslaya konuşuyorlar; gâh nalına gâh mihına vuruyorlar. Ne ise... Ben, Karabağ meselesinden söz açılınca, içime dolan zehiri dökmeden rahat edemiyorum ama şimdi bunları konuşmanın sırası değil. Ne bir eksik ne bir fazla konuşmak istiyorum. Kısacası biz, bu günkü yürüyüş eylemimizle, halkımızı ayağa kaldırmalıyız. Ölmek var, dönmek yok!

Gazanfer Reis konuşmasına ara verip teşkilat üyelerine şöyle bir süzdü. Sanki aradığını bulamamış gibiydi. Atlardan birinin yanında bekleyen genç yardımcısı Garipağa’ya sordu:

“Garipağa, Elmas ile Naile niye ortalarda yok?”

Garipağa cevap verdi:

“Onlar arabada, bilgisayarların başındalar. Şuşa’ya yürüyüşümüz ile ilgili haberleri, internet sitelerine göndermek için durmadan çalışıyorlar.”

Gazanfer Reis atın üstünden, siyah renkli dört çeker cibine doğru baktı. Gerçekten de Elmas ile Naile arka koltuğa

oturmuşlar, gözlerinin bilgisayarlardan hiç ayırmadan, ajanslara yürüyüş ile ilgili haberleri geçiyorlardı. Gazanfer Reis, işlerin yolunda gittiğini düşünüp hafiften gülümsedi ve sözlerine devam etti:

“Biraz sonra, dünyanın bütün haber ajansları, bizim eylemimizden haberdar olacak. O zaman, karşı taraf da bizden çekinecek. Biz, kendi ata yurdumuza gidiyoruz. Hiç kimse bizi kınayamaz, bizi bu yoldan geriye çeviremez! Herkes görev yerine dönsün! Beş dakika sonra kutlu yürüyüşümüze başlıyoruz!”

Az sonra, üstünde “Karabağ’a özgürlük,” “Herkes Şuşa’ya!”, “Gazamız mübarek olsun!” sloganları yazılı levhalar, üç renkli ay yıldızlı bayraklar ile “Gayret” teşkilatının flamaları havaya yükseldi, sonra büyük bir gürültü koptu... Diğer üç ata da binici bulunmuştu! Teşkilat başkanı Gazanfer Reis, atın üstünde bir heykel gibi hareketsiz, mağrurdu ve en önde gidiyordu. Onun arkasından gelen ve yan yana ilerleyen diğer üç atlı, kameralar karşısında başlarını göğe erecekmiş gibi dik tutuyorlardı! Yürüyüşçüler, ayaklarını toprağa büyük bir kararlılıkla basarak ilerleriyorlar ve slogan atmaya hazırlanıyorlardı. Borazancıbaşı, ara sıra borazana üflüyor, kalabalığı coşturmaya çalışıyordu.

Biraz ötede ise, içerisinde Elmas ile Naile’nin oturduğu otomobilden başka hepsi boş olan arabalar arka arkaya dizilmişti. Arabalar sanki tosbağa gibi sürünerek eylemcileri ihtişamlı göstermeye çalışıyorlardı. Bu kutlu yürüyüşü seyre gelenler de kalabalığın arkasına takıldılar.

Eylemciler destesi, sınıra doğru biraz ilerlemişlerdi ki,

birdenbire siren sesleri yükseldi. Polis arabaları canavar düdüklerini öttürerek uluya uluya, toz duman içinde hadise yerine ulaştılar. Polisler, bir uğultuyla arabalardan inip yürüyüşçülerin önüne dikildiler ve yolu kestiler. Polisler yürüyüşçüleri çembere alınca bir arbede başladı ki, görülmeye değer... Ağızlardan çıkan kulaklar duymuyordu. Polislerin ansızın gelişi eylemcileri iyiden iyiye coşturmuştu. Polis eylemcilerin önüne barikat kursa da, onların gözlerinin içi gülüyordu. Belki de bu anı bekliyorlar; kendilerini gösterecek yetkili bir adam arıyorlardı ve sonunda fark edilmişlerdi. Lehte ya da aleyhte, eylemcilere karşı nasıl bir müdahale olursa olsun, bu müdahale eylemcileri coşturmaya yetti. Bir siyasetçi için dikkat merkezinde olmaktan daha güzel ne olabilirdi ki? Polisin gelişi, her bir eylemcinin yüreğindeki yangını büyüttü, kendine güven duygusunu artırdı...

Güvenlik güçlerinin gelmesiyle Gazanfer Reisin yüreğinde de sanki bir toy başlamıştı. Bu çok önemli bir hadiseydi. Güvenlik güçleri, onu adam yerine koyup bir siyasi taraf gibi kabul etmişler ve onu engellemeye çalışıyorlardı. Gazanfer Reis, hiç şüphesiz, uhdesine aldığı bu yüksek sorumluluğu, şimdi daha derinden hissediyordu. Riske girip bu kadar adamın önüne düşmek, önüne çekilen setleri dağıtarak sınır hattını zorlayıp geçmek, kendisini ve arkadaşlarını can pazarına atmak tehlikesi... Düşününce bile tüyleri diken diken oluyordu. Ama birden farklı düşüncelere daldı kendi kendine: Birden bir köpekoğlu karşına çıkıp seni hiç bir şeye saymaz, hükümet adamları da canı cehenneme deyip

görmezlikten gelirse, ne olacak!?! Sonra Gazanfer Reis: Buyur, ekibinle birlikte geç git, ister Ermenilerin üstüne, istersen onlarla ahbap çavuş olan amcalarının, dayılarının üstüne hücum et! Sen bilirsin, can senin, cehennem Tanrı'nın! Bu savaşta binlerce insan telef oldu, varsın elli altmış nefer daha ölsün, dünyanın sonu değil ki, deseler, ne cevap vereceğim diye düşündü...

Gazanfer Reis, her ne olursa olsun, yaptığı işten ve işin bu raddeye gelmesinden büyük bir memnuniyet duydu. Polislerin gelişi, “Gayret” teşkilatının Şuşa’ya yürüyüşüne şan katmıştı. O: “Ömrümün son yirmi yılını yelde savurmamışım, çektiğim zehmetler, geçirdiğim uykusuz geceler, yaşadığım heyecanlar, karakışta eylem yaparken yediğim ayazlar, bunaltıcı sıcaklarda sırtımdan akıttığım terler, dost, düşman ülkelerde, Karabağ meselesi ile ilgili toplantılarda yaptığım gazaplı konuşmalarla gırtlak patlattığım, boşa değilmiş. Anlaşılan, artık reisi olduğum “Gayret” teşkilatının adı duyulduğunda, kürküne pire düşenler var. Bu teşkilat böyle ciddiye alınıyorsa, artık geri adım atmak olmaz, bu haklı davayı sonuna kadar devam ettirmek lazım,” diye düşündü.

Polisler harekete geçmiyorlar, sanki bir işaret bekliyorlardı. Bu hadiseyi duyanlar, akın akın sınır hattına geliyor; olay mahallindeki insan sayısı sürekli artıyordu. Birbirlerine: “Gayret” teşkilatı Şuşa’ya doğru yürüyüşe geçmiş!” diye sınır hattına koşuşan insanların yüzünde, heyecan, sevinç ve gurur ifadeleri vardı.

Biraz sonra, bir polis konvoyu daha olay yerine geldi,

polislerin sayısı da gittikçe artıyordu.

Büyük küçük herkesin hatta Bakü'den yürüyüşe gelenlerin de çok iyi tanıdığı yerel polis idaresi müdürü, hürmet sahibi Yengibar Bey, sağ elini yukarı kaldırır kaldırmaz, herkes sustu, uğultular aniden kesildi. Sanki kurbağalı göle taş atılmıştı. Seyre gelen insanlar, bu düzlükte miting mi, toplantı mı yapılacak, bir oyun mu sahnelenecek, bir savaş mı çıkacak? Her ne olacaksa, bir an önce olsun, der gibi nefesini tutmuş sessizce bekliyorlardı.

Polis müdürü, Gazanfer Reisi bir protokol üyesi gibi nazikçe karşıladı, iki, üç adım ileri çıkıp durdu ve yüksek sesle:

“Gazanfer Bey, ekibinizle birlikte, bu yerlere hoş gelip sefalar getirdiniz! Bundan sonra misafirimizsiniz!” dedi.

Gazanfer Reisin kaşları çatıldı, sanki başından dumanlar çıktı, yüzündeki damarlar titredi. Zihninin duvarlarına türlü sorular çarpmaya başladı. Yengibar Bey, daha ilk cümlesiyle onu ve teşkilatını önemsemediğini mi belirtiyordu acaba? Bu sözleriyle, ne demek istiyordu? Bu misafirperverlik de nereden çıkmıştı? Bakü'den buraya kadar, bu sözleri duymak için mi gelmişlerdi? Yoksa bu polis müdürü, onları parmağına dolamayı mı düşünüyordu? Kendi kendine düşünürken, birden, usta bir siyasetçi olduğunu hatırladı, polis müdürünün bu aymaz davranışından sonra, güçlkle kendini toparladı ve teşkilat üyeleri ve etraflarına yığılan kalabalığın, dikkatli gözlerle ağzının içine baktığını görünce, cevabı yapıştırdı:

“Yengibar Bey, bizi misafir olarak kabul edeceksen, burada

değil, Şuşa’da, Cıdırdüzü’nde ağırlayacaksınız! Bu mutlaka olajah! dedi. Bir anlık sustu, son sözünü, üstüne basa basa tekrarladı: “Olajah!” Gazanfer Reis, “olacak” sözündeki “c” ile “k” harflerini bilerek söküp çıkarmıştı. O harfler yerine özellikle “j” ve “h” harflerini yerleştirerek, burada misafir değil, yedi göbek öteden beri Karabağlı olduğunu ıspatladıktan sonra ekledi:

“Sizi de şimdiden Cıdırdüzü’ne davet ediyorum!”

Yengibar Bey, bu kadar adamın önünde, içinde patlayan öfkeyi yutamazdı. Kendine çeki düzen verip Gazanfer Reisi iğneledi:

“Her ata binen kendisini Cıdırdüzü’nde cirit oynuyor sayarsa, işimiz var, demektir! Tribünlere oynamayın lütfen! Bu iş, toplantılarda nutuk atmaya benzemez!”

Teşkilat reisi ile polis müdürü atışmaya başladılar.

Gazanfer Bey:

“Hiç kimse, bizi yolumuzdan alıkoyamaz! “Şuşa” deyip gideceğiz! Vatanı korumak, bizim vatandaşlık görevimiz; vatanın kurtuluşu için gösterdiğimiz bu irade ise, anayasal bir haktır!” diye çıkıştı. Aslında Gazanfer Reis, biraz saçmaladığını, bu sözlerin abes olduğunu hissetti ama duruşundan da taviz vermek niyetinde değildi. Söz ağızdan çıkmıştı bir kere, geriye dönüş yoktu..

Polis müdürü:

“Düşman bizim anayasa ile hareket etmiyor beyim! Tankların üstüne atla mı gideceksiniz?” dedi.

“Tank verdiniz de biz mi gitmedik?!”

“Tankı nerden bulup da verelim!”

“O zaman yolumuzu açın, önümüzden çekilin!”

“Sizin işiniz gücünüz ortalığı karıştırmak, kargaşa yaratmak!

Başka bir amacınız yok!”

“Rica ederim, söylediklerinizi bir kez daha düşünün! Biz holigan değiliz! Kargaşa yaratmıyoruz, milli bir meseleye sahip çıkıyoruz! Yolumuz Şuşa, davamız Karabağ davasıdır!”

Gazanfer Reis, bir horoz gibi ibiğini kızartıp polis müdürünün bu sözlere ne cevap vereceğini beklemeye; bir yandan da, polis müdürüne, daha sarsıcı, daha sert sözler söylemek için düşüncelerini tartmaya başladı. Ancak Yengibar Bey feleğin çemberinden kırk kez geçmiş, dünya görmüş bir adamdı, cevap vermedi, sustu. Polis müdürü, Gazanfer Reis ile karşılıklı atışmalarının sonunun hayra alamet olmadığını sezdi. Üstelik ağzının kurumasından, dilinin dolaşmasından şekerinin yavaş yavaş yükseldiğini de hissetti. Sakinleşmeye çalıştı, içinden, kendi kendine söylenmeye başladı: “Ey Yengibar, sabrı elden bırakma, sinirlenip de kendini kaybetme, sen böyle esip yağan kuru kalabalıkları az mı gördün? Bunlar mı Şuşa’ya yürüyecek? Bunlar, düşman üstüne gitmeyi helva yemek sanıyorlar. Avare bunlar, ortalığa düşmüşler, boş teneke gibi tangırdıyorlar, aldırma. Şuşa’ya gitmek mümkün olsaydı, en önden sen giderdin. Hem de, bir zamanlar, babanın, dedenin Şuşa’daki evine gittiğin gibi... Bu şeker illetine, 1992 yılının kışında, Şuşa’da yakalanmadın mı? Feleğin işine bak ki, o zaman Şuşa’dan kaçanların önünü kesiyor vatan toprağını terk etmeyin diyordun;

şimdi Şuşa'ya gitme sevdasına düşenlerin yolunu kesiyorsun! Eh, Yengibar, kimbilir daha neler göreceksin...

Yengibar bey, gittiği hayal ülkesinden bir anda geri geldi ve gözlerini yeniden Gazanfer Reise dikip: “Zalimin oğluna bak, şah oğlu Şah Abbas gibi atın üzerinde nasıl da umursamaz bir şekilde oturuyor,” diye geçirdi içinden, gülümsedi.

Polis müdürü “Gayret” teşkilatının reisini az çok tanıyordu. Onun hakkında, uzaktan uzağa da olsa, bazı şeyler işitmişti. Gazanfer Reisin de, tıpkı kendisi gibi Karabağ savaşına gönüllü katıldığını biliyordu. Onun hangi cephede vuruştüğundan haberi olmasa da düşman ile göğüs göğüse çarpıştığını; hatta bir iki kez de yaralandığını duymuştu...

Gazanfer Reis, polis müdürünün uzun süre susmasını, onun işi soğutmak isteğine yordu. Kendi ekibine kaş göz edip yürüyüşe hazır olmaları gerektiğini işaret etti ve polis müdürüne dönerek:

“Yengibar bey, size sonsuz saygımız var, bundan şüphenez olmasın; ama şimdi rica ediyorum, adamlarınıza emredin, yolumuzdan çekilsinler,” dedi.

Polis müdürü bir an: “Şunların yolunu açayım, karınlarındaki “Gayret” gazını boşaltsınlar, şişleri insin, nasıl olsa sınır hattında bizim askeri birlikler, bunların burnunu yere sürüp geriye döndüreceklerdir,” diye düşündü ama sonradan: “Bu işi duyanlar, koskoca Yengibar bey, bir avuç yelbeyninin, üç beş başıbozuğun hakkından gelememiş, derler, itibarım iki paralık olur,” diye bu düşüncesinden vazgeçti.

Polis müdürü bu meseleyi fazla gürültü koparmadan

halletmek istiyordu. Emrinde yeteri kadar güvenlik görevlisi vardı, üstelik iki komşu ilçeden de takviye polis birlikleri getirtmişti. Şuşa'ya yürüyüş eylemine mutlaka son vermeli, bu avare kalabalığı dağıtmalıydı. Zaman hızla ilerliyordu, biraz daha oyalanırsa, iş işten geçebilir, bu mesele daha da karmaşık bir hale gelebilirdi. Gazanfer Reis ve adamlarını, dağılmaları gerektiği yönünde son kez uyarmayı ve bu işten vazgeçirmeyi; eğer inatlarından vazgeçmezlerse, güç kullanmayı ve “Gayret” teşkilatının üyelerini jop zoruyla dağıtmayı düşündü... Doluya koysa almıyor, boşa koysa dolmuyordu. Yeniden Gazanfer Reise döndü ama bu kez sert bir şekilde:

“Gazanfer bey, yolunuzu açıyoruz!” dedi.

Gayret teşkilatının üyeleri, polis müdürünün söylediklerini, sonuna kadar dinlemedikleri için derin bir nefes alıp teşkilatlarının liderine hayran, hayran baktılar. Şaka değildi, teşkilat reisi dediğini yapmış, polis müdürünü dize getirmişti. Tam Gazanfer Resisi alkışlayacaklardı ki, polis müdürü onların bu hevesini kursaklarında bıraktı:

“Yolunuzu açacağız; ama sizinle başbaşa beş dakika görüşmek istiyorum. Zahmet olmazsa attan inin, bir kenara geçip görüşelim.”

O anda dört polis, harekete geçti ve Gazanfer Reisin atına doğru yürüdü. O anda Gazanfer Reisin beyninde şimşekler çaktı: “Eğer, attan kendi rızamla inmezsem, işler karşıacak, polisler beni tutup attan indirilirse, teşkilat üyeleri karşısında itibarım sıfırlanır, bu nedenle işi yokuşa sürmeden, kuyruğu dik tutarak

attan ineyim, eşit bir taraf gibi ekibim adına bu görüşmeyi yapayım,” diye geçirdi içinden. Ayaklarını üzengiden çıkarıp aşağı atladı ve atın dizginini yardımcısına uzattı.

Yengibar bey yaklaşıp onun koluna girdi ve birlikte kalabalıktan biraz uzaklaşıp az ötedeki ağaçlık alana doğru yürüdüler.

Sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında polis müdürü:

“Gazanfer bey, sizinle açık konuşalım!” dedi.

Gazanfer Reis, tereddüt etmeden cevap verdi:

“Konuşalım!”

“Birbirimizi doğru anlamalıyız!

“Elbette...” diye, Gazanfer Reis başını salladı.

“Zahmet olmazsa, önce şu soruma cevap verin!”

“Buyrun!”

“Diyelim ki, sınır hattından vurup geçtiniz, karşı taraf da size ateş açmadı; ama hepinizi de esir aldı... Ondan sonra ne olacak? Ortada hiçbir sebep yokken, üstelik göz göre göre, Ermenilere elli altmış tane esir mi verelim?”

Gazanfer Reis beklenmedik şekilde atıldı:

“Sonunu düşünen den kahraman olmaz!”

“Kahraman olmak mı istiyorsunuz?”

Gazanfer Reis bu kez ne cevap vereceğini bilemedi, takılıp kaldı. Ancak polis müdürü bu sorunun üstünden atlayıp başka bir soru yöneltti:

“Esaret altında ne yapacaksınız?”

“Bütün dünyaya, kendi topraklarımızda esir alındığımızı

göstereceğiz!”

Yengibar Bey gülümsedi:

“Bütün dünya, yaklaşık yirmi yıldır Karabağ’da başımıza ne oyunlar açıldığını görmedi mi sanıyorsun?”

Gazanfer Reis suratını ekşitti:

“Diyelim ki bütün dünya başımıza açılan oyunları gördü. Ne yapalım? Ağzımıza su alıp oturalım mı? Hiç olmazsa düşmanlarımızı dünyanın gözü önünde teşhir eder; topraklarımız için candan geçtiğimizi, Karabağ’ın işgaline asla razı olmadığımızı herkese gösteririz.”

Yengibar Beyin gözleri ışıldadı, aradığını bulmuş gibi ileri atıldı:

“Tamam! O halde gösterelim!”

“Biz göstereceğiz ama siz izin vermiyorsunuz ki!”

“Niye izin vermeyelim Gazanfer Bey? Veririz!”

Gazanfer Reis şaşkın gözlerle polis müdürüne baktı. Kendi kendine: Allah Allah, bu adamın ne yapmak istediğini anlamak mümkün değil, madem yolumuzu açacaktı, beni niye halvete çekti? Benimle böyle fis kos etmesinin ne gereği var? Bizi böyle görenler: Bunlar ne yapmaya çalışıyorlar,” diyecek...

Gazanfer Reis, bunları düşünürken, polis müdürü, onun düşüncelerini dağıtıverdi:

“Gazanfer bey, ben, içine düştüğümüz bu çetrefil durumdan, birlikte kurtulmamız için bir çıkış yolu teklif ediyorum.”

“Bu nasıl bir çıkış yolu?”

“Ne siz çok derine gidin, ne de biz. Sizinle anlaşalım.

Geriy e döndüğümüzde, siz adamlarınıza yürüyüş emrini verin. Hiç korkmayın, ileri atılın! Ben de emrimdeki polislere, sizi engellemelerini, eylemcileri dağıtmalarını söyleyeceğim. Belki bu arada, hükümete görüntü vermek için, sizinkilerden beş on kişiyi tutuklayıp gözaltına alabiliriz. Fakat, siz endişe etmeyin, tutukladığımız adamlarınızı, bir iki saat şubede bekletip ifadelerini aldıktan sonra serbest bırakırız. Siz, kamera getirmiş miydiniz?

Gazanfer Reis, efsunlanmış gibi cevap verdi:

“Getirdik!”

“Güzel, bizde de kamera var. Siz eyleme başlarsınız, biz sizi engelleriz, göğüs göğüse mücadeleye başladığımızda, olayları sizinkiler de bizimkiler de kamerayla çeker. İş bittiğinde, siz çektiğiniz görüntüleri dünyaya yayarsınız, biz de görevimizi yaptığımızı ilgili dairelere gösteririz. Siz eyleminizi; biz de görevimizi yapmış oluruz.”

“Oyun mu oynayacağız? Yani rol mü yapacağız?”

“Başka çaremiz yok. Aksi takdirde benim zor kullanıp asayışı berkemal etmem gerekir!”

“Benim itibarım ne olacak?”

“Bu, ikimizin arasında bir sır olarak kalacak!”

Gazanfer Reisin boğazı kurudu. Polis müdürü ile böyle bir görüşmeyi yapmaması gerektiğini, bunun bir hata olduğunu geç de olsa anladı. Keşke ekibimi harekete geçirseydim. İnceldiği yerden kopardı, zaten teşkil ettiğim bir çok gösteriyi, polis dağıtmıştı, burda da aynı şey olabilirdi, izinsiz gösteri yaptığım

için kaç kez gözaltına alındım, bir dava adamı için, bunlar basit hadiselerdi, keşke bu ie hiç girmeseydim, diye düşündü.

Şimdi Gazanfer Reisin yüreğinin başını sızlatan, polis müdürünün teklif ettiği bu orta oyunuydu ve o, çaresizce, bu oyunda rol almaya mahkum olmuştu. Bu teklifi reddedip yoldalarını sessiz, sedasız Bakü'ye gtremezdi. "Gayret" teşkilatı, bu ie ba koymuştu ve mutlak surette kendisini göstermeliydi. Yoksa korkup meydandan kaçtığını dnrlere ve bir siyasi lider olarak gözden derdi. Ama ortada hiç sebep yokken, üyelerinin burnunun kanamasını da istemiyordu. Birden polisler g kullanmaya kalkıırlarsa? Yrye katılanların üstünde, silah hatta uyturucu madde bulduklarını söylerlerse? Teşkilat yelerinin üzerine bir cinayet yıkmaya alıırlarsa, o zaman ben bunların ailelerine ne cevap vereceğim, diye düşündü. Karısı Ganire her zaman: "Gazanfer, vallahi bu ipe sapa gelmez ilerinle, sonunda yavrularımızı yetim bırakacaksın!" derdi. O sözler kulaklarında çınladı yeniden, beyninde uğuldadı. Ben bu hataya nasıl dtm, diye geçirdi içinden.

Gazanfer Reis cin arpmı gibi geri döndü. O sıçrayıp atına bindiğinde, teşkilat yeleri de, polisler de taraflar arasında bir uzlaşmaya varılamadığını anladılar. Her iki tarafın da sinirleri gerildi. Gazanfer Reis, atının dizginlerinden sıkı sıkıya yapııp bağırdı:

"Arkadaşlar, kutlu yrymze balıyoruz! Hedef ! İleri!"

Gazanfer Reis atın dizginlerini saldı, teşkilat yeleri ileri

atıldı, kurdun sürüye daldığı gibi hücumla geçtiler, etrafı garip sesler bürüdü. Polisler kalkanlarını göğüslerine siper ederek joplarını hazırladılar ve gözlerini birer şahin gibi üstlerine doğru gelen kalabalığa diktiler.

Polisler ile “Gayret” teşkilatı üyelerinin karşı karşıya geldiğini ve polisin işi ciddi tuttuğunu gören seyirciler, olay yerinden biraz daha uzaklaşıp kenara çekildiler. Yengibar Bey polisleri kenara çekip onların kulaklarına bir şeyler fısıldadı ve ondan sonra, ortalık öyle bir karıştı ki, vur patlasın, çal oynasın! İtişmeler, kalkışmalar, bağırışlar, çağırışlar, toz, duman... ana kuzusunu tanımaz oldu. Tarafların kameramanları kayda başlamıştı. Onlardan biri yan taraftaki tepenin başına konuşlanmış; diğeri de olay yerinden tahminen otuz metre uzaktaki bir meşe ağacına tırmanmıştı. Polisler teşkilat üyeleri ile göğüs göğüse mücadele ettiklerinden, başlarını kaldırıp kameramanları görececek durumda değillerdi. “Gayret” teşkilatının kameramanı sanki dokunulmazlık zırhına bürünmüştü. Gösterici başına düşen polis sayısı ikiden fazla olduğu için işler rayında gidiyor, durum pek de zor görünmüyordu. Polisler yürüyüşçüleri tavukların tane topladığı gibi tek tek yakalıyor, itaat edenlere nazik davranıyorlar, işin farkında olmadığı için boğazını yırtarcasına bağırıp çağırınları ise yaka paça edip adeta paketleyerek polis arabasına tıkıyorlardı. Göstericilerle doldurulan polis arabaları, sirenlerini çalarak polis merkezine doğru hareket ediyordu. Meydan, toz duman içinde idi, öyle bir toz kalkmıştı ki... Nihayet Gazanfer Reisi ve diğerlerini de atlardan indirdiler.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.